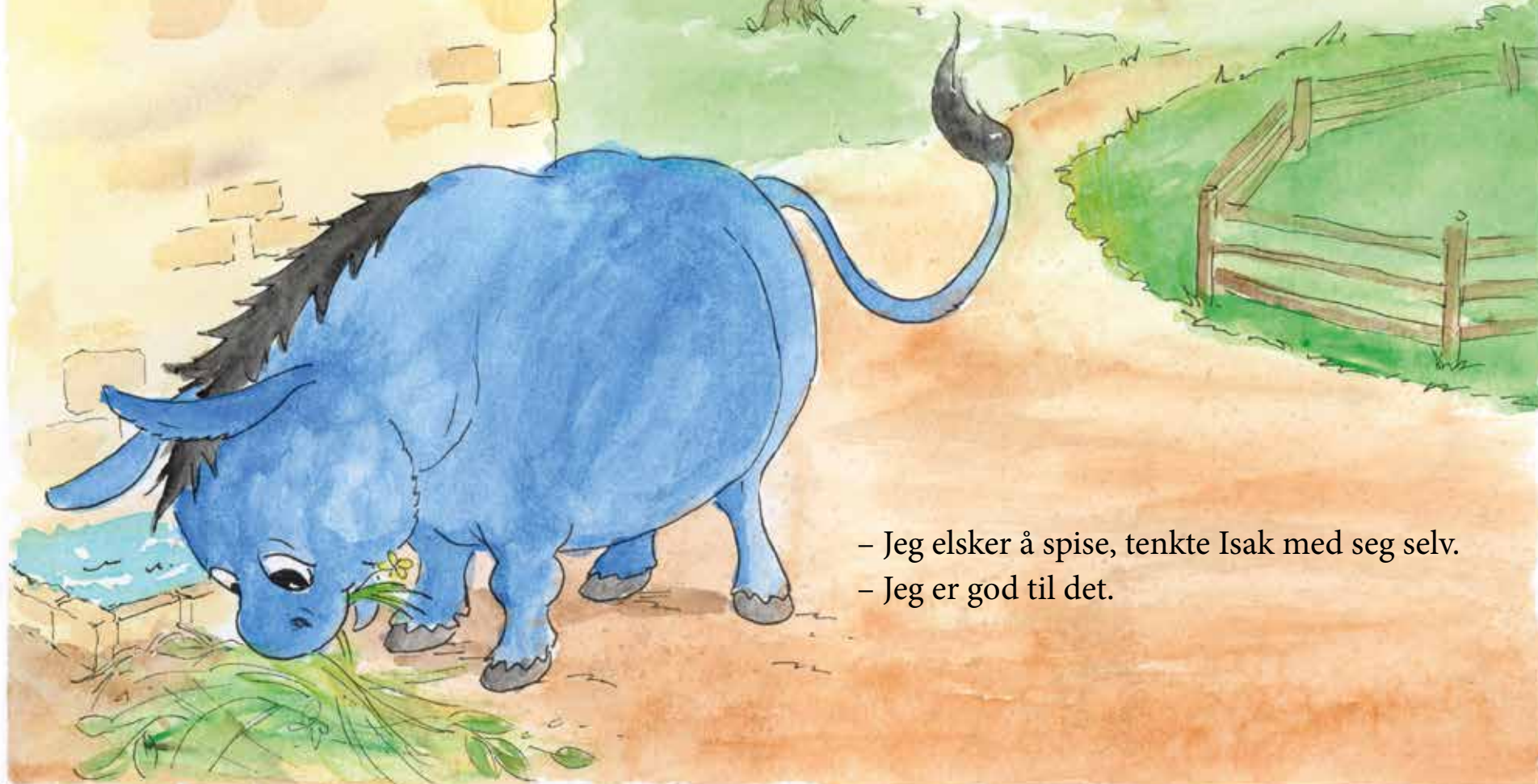




Ved et hus utenfor den store byen sto
et lite esel som ikke hadde noen anelse om
hvordan denne dagen skulle bli.

Eselet het Isak.
Han var ikke stor,
det var bare så vidt han
rakk opp til seg selv.



- Jeg elsker å spise, tenkte Isak med seg selv.
- Jeg er god til det.



– Hvorfor står du bare der
og spiser? spurte oksene på
gården. De trakk en stor kjerre.
– Se på oss! Vi er sterke, vi!
Og store! Og viktige!



– Ja, sa Isak, – dere er veldig sterke.
Jeg skulle ønske jeg også var stor ... og viktig.